

hørt indflydelsesrige politikere fra forskellige lejre udtale sig netop for tvungne ægtepagter som en ønskelig ordning“.

Des værre er Hr. Sv. Høgsbro ikke rigsdagsmand, og han kan følgelig ikke selv indbringe sit forslag af 1888. Men man røber jo ingen hemmelighed ved at fortælle, at han står i en så nær forbindelse med flere, endog meget indflydelsesrige rigsdagsmænd, at han sikkert uden vanskelighed kan få en af dem til at indbringe det, ifald han endnu vedkender sig, hvad han da fremsatte i „Kvinden og Samfundet“.

Derfor skal også jeg nu slutte med en offentlig forespørgsel til Hr. Højesteretssagfører Sv. Høgsbro:

Agter De i denne rigsdagssamling at bede en rigsdagsmand fræmsætte Deres ovenfor aftrykte forslag om tvungne ægtepagter?

For det tilfældes skyld, at Hr. S. H. — imod al sandsynlighed — senere skulde svare, at han forgæves har søgt en rigsdagsmand, der vilde fræmsætte forslaget som sit, — da skal jeg allerede nu erklære, at jeg — i mangel af bedre er villig dertil. Men det er en selvfølge, at han først søger at finde en forslagsstiller, som er enigere med hensyn til begrundelsen af lovforslagets enkeltheder.

Fredrik Bajer.

Svar.

Hr. Bajer svæver i den mærkelige Misforstaaelse, at der skulde være nogen Modsigelse mellem det Standpunkt, jeg indtog for 2 Aar siden ved det af ham nævnte „Forslag“ og det Standpunkt jeg „nu som før“ vedkender mig, nemlig Fællesraade over Fælleseje. Jeg troede dog ellers, det var tydeligt nok, at det første Forslag for mig kun var en *Overgangsform* til en bedre Ordning, nemlig den, jeg „nu som før“ anser for den bedste. Men paa den anden Side er det ganske vist en endnu mærkeligere Misforstaaelse, at jeg ved at anbefale denne sidste som Lovordning skulde i mindste Maade ville indskrænke Ægtefællernes størst mulige Frihed til at vedtage hvilkensomhelst anden Ordning, de maatte have Lyst til; jfr. til Overflod min tidligere anførte Artikel i Kvinden og Sam-